

حَكَىْت

زَيْرَكِيْ

طَلَّا

مردی مقداری زر داشت و چون به کسی اعتماد نداشت، آن را بُرد و زیر درختی دفن کرد. بعد از مدتی بیامد و زر طلبی، بازیافت و با هر کس که گفت، هیچ کس درمان نداشت. او را به حاکم نشان دادند و پس نزد او رفت و چگونگی را بیان کرد. حاکم فرمود: «تو بیاز گرد که من فردا زر تو حاصل کنم!» در هفت نامه داشت آن گاه، حاکم طبیب را نزد خود خواند و گفت: «ریشه‌ی فلان درخت، چه دردی را درمان می‌کند؟»

گفت: «فلان درد را.»

حاکم از جمله‌ی طبیان شهر پرسید که «در این روزها چه کسی از فلان درد، شکایت کرد و شما او را به فلان درخت، اشارت کردید؟»

یکی گفت: «یک ماه پیش، مردی بیامد و از آن درد شکایت کرد. من او را به آن درخت، اشارت کردم.» پس را - سمعن را حواست پامه‌یان و باتنه‌ی پُرید ماد پس، حاکم کس فرستاد و آن مرد را طلبید و به نرمی و درشتی زر را پستند و به صاحب پس داد. جمع جامه جمع خطایت زر، باز داد!

بازنویسی از جوامع الحکایات، محمد عوفی

هزیر البَلْ رِبَطْ دَارْ

پیام این حکایت، با کدام یک از مثُل‌های زیر، ارتباط دارد، دلیل انتخاب خود را توضیح دهید.

۱- رنج نبرده آسمان

نابرده رنج، گنج میسر نمی‌شود.

۲- بیزار

پیش غازی و مُعلق بازی.

دوغ گو، دشمن خداست.

کاراییا به معقر - به نتیجه

بار کج به منزل نمی‌رسد.

۱- بدون نداش به لنج و نتیجه کمالی لعن رسانید.

۲- پیش بُحْنِی ماهر مادر پی اعتاده را ماهرانه سُن دهن.

۳- سُحْنِی رونمود پیعتن هد اونه است.

۴- حارشیا نتیجه‌ی ضربن ندارد.